

Není to přece jen trochu moc?

Autor: Jonathon van Maren

Levicoví populisté po celém světě se odmítnutím LGBT ideologie stali nepřáteli západních uvědomělých („woke“) elit.

Během debaty pořádané Nadací Edmunda Burkea před pár lety v Římě se kdosi zeptal Viktora Orbána, zda se považuje za populistu. Populista, odvětil maďarský premiér, je ten, kdo naslibuje lidem všechno možné a nic nesplní. Když ale někdo předloží program a následně ho uskutečňuje? To je jen demokracie.

Už dříve jsem si uvědomil, že z „populisty“ se stalo hanlivé označení pro každého, kdo se znelíbí progresivcům, v první řadě pro politiky se sociálně konzervativními postoji. V žádném případě ale není určeno výhradně pravici. Například na Maltě se k ochraně života hlásí politické strany všech odstínů, stejně jako v mnoha afrických a jihoamerických zemích. Svého času panovala ve společnosti základní shoda na záležitostech života a rodiny, debata se vedla jen o ekonomických tématech.

Pravidla debaty se však poté, co se Západem přelila vlna LGBT revoluce, zásadně změnila a dnes se mohou na nesprávné straně ocitnout i skalní levičáci, pokud dostatečně ochotně nepřijímají všechny nejnovější projevy a podoby sexuální revoluce. Jak ukazuje spojení velkého byznysu s homosexuální lobby, ekonomické levičáctví a důraz na dělníky a jejich práva vystřídaly alegorické vozy „hrdosti“ s gayi v kožených oblečcích a zvířecích převlecích, sponzorované Coca-Colou.

Podívejme se, jak o obrodě levicového sociálního konzervatismu v latinskoamerické politice nedávno referovali v *Americas Quarterly*:

Není velkým tajemstvím, že latinskoamerickou levici trápí problém autoritářských vůdců. Od Havany přes Caracas až po Managuu se do úřadů často dostávají muži, kteří se sami označují za socialisty – jen aby už z funkce nikdy neodešli. Zatímco se ale levicovým autokratům a jejich porušování lidských práv dostává hojně mediální pozornosti, představuje nastupující generace levicových politiků v Jižní Americe mnohem zákeřnější hrozbu: vyznávají regresivní společenské hodnoty. Pokud budou i nadále přehlížet věc rovnosti, diverzity a osobní svobody, uvrhnou

tím noví levicoví předáci ta nejohroženější a nejméně zastoupená společnost regionu do velkého ohrožení.

Ještě jednou si ten odstavec přečtěte, aby to plně vyniklo: socialisté, kteří se dostanou do funkce, kde ze se sebe následně učiní diktátory – to je špatně, stejně jako jejich porušování lidských práv. Ale co je ještě horší, jsou levicoví politici se sociálně konzervativními postoji. Levicoví politici, kteří mají postoj k manželství, který ještě kolem roku 2000 zastávala každá země na světě a jsou přesvědčeni, že nenarozené děti mají nárok na ochranu, jsou „mnohem zákeřnější hrozba“.

Autoři citovaného článku Will Freeman a Paul Angelo jsou hluboce znepokojeni, že „od poloviny minulé dekády začala věc sociálního pokroku ztrácet svůj lesk“, což přičítají rozmachu evangelických skupin a jejich megacírkví coby voličských bloků. Nepřipouštějí si, že masivní rozmach „wokeismu“ a jeho rozrůstání se datuje do ... přibližně poloviny druhé dekády 21. století. Západní pokrokáři jsou dnes natolik rozhořčeni myšlenkou, že by někdo mohl biologickým mužům upírat právo používat ženské toalety, až zapomínají, jak šíleně to zní v zemích, které ještě neztratily kontakt s realitou.

Jak jsem napsal ve své **recenzi** nové knihy Anne Applebaumové *Soumrak demokracie* (*Twilight of Democracy*), progresivci odmítají připustit, že „populismus“ – je-li to ten správný výraz – nezřídka bývá ostrou reakcí proti neustálému ničení sociálních norem. Applebaumová, David Frum i další liberálové se rozhodně přidali na stranu LGBT revoluce a nyní tak obvinují ty, kdo volí protisystémově se tvářící kandidáty, z porušování norem, přestože řada z nich volí právě s nadějí na obranu norem mnohem zásadnějších než hájení politického dekora.

Freeman s Angelem pokračují:

Po dlouhých letech boje za věc žen a menšin se latinskoamerická levice v sociálních otázkách posunuje doprava, někam do hájemství tradičně konzervativních pozic např. ohledně rovnosti pohlaví, dostupnosti potratů, práv LGBT, imigrace nebo životního prostředí. Obrat levice ke konzervatismu připravuje marginalizovaná společnost o jejich tradiční politické spojence a dává všanc jejich svobodu i bezpečnost. A pokud se ekonomicky populistická, ale sociálně konzervativní politická platforma bude i nadále prokazovat jako vítězná formulka – jako se stalo před několika týdny v Peru – zmírnění chudoby v oblasti může nakonec být vykoupeno ztrátou individuálních práv.

I tady je třeba blíže rozklíčovat, co vlastně chtějí říct. Když píší „posunuje se doprava“, ve skutečnosti mají na mysli ty levičáky, kteří je odmítli následovat do králičí nory genderové ideologie. Trans hnutí a přidružené šílenosti jsou čímsi velice novým, ale každý, kdo nepřijal tento ideologický výdobytek posledních 7 let jednoznačně za svůj, je dnes počítán mezi zaryté sociální konzervativce jednoduše za přesvědčení, že existují právě dvě pohlaví.

Levičáci v zemích chudších než Amerika se stále soustředí na ekonomická témata a zatím se nepřidali k posedlosti pánevními platformami svých západních soudruhů.

To ovšem progresivním akademikům nedochází – nebo je to nezajímá. Namísto toho pranýřují nově zvoleného socialistického peruánského prezidenta Pedra Castilla, protože se postavil „genderové ideologii“, jako by nechtěli pochopit, proč nestojí o to, aby tisíce dívek po saturaci západní propagandou žádaly o mastektomii a nechaly si narůst vousy. Znepokojuje je také Ekvádor, bašta levice, která zatvrzele odmítá anulovat ochranu nenarozených dětí – Rafael Correa se tato opatření naopak snaží zachovat.

Zklamání se ovšem line z vícera stran. Brazilskému Bolsonarovi se nevyhnutelně dostává hojných srovnání s Trumpem, tedy nejhorší myslitelné urážky. Prezident Dominikánské republiky Luis Abinader Západ zklamal neochotou uvolnit definici manželství i omezení potratů. Salvadorský prezident Nayib Bukele vystupuje proti svazkům osob stejného pohlaví i tomu, aby byla z veřejných prostředků podporována „sexuální diverzita“. Pro západní levičáky, kteří pojmy „levičák“ a „sexuální revolucionář“ vnímají jako synonyma, to může být velice matoucí, jako by snad v Jižní Americe ani nevěděli, že máme rok 2021.

Progresivci jsou to z toho všeho dosti zoufalí: „Většina levičáků se rozhodla pro úrok doprava,“ stěžují si Freeman s Angelem, aniž by si položili otázku, jestli z cesty nesešli oni sami – a ne jejich soudruzi. Ale ne, čtení pohádek silně zmalovanými muži v ženských šatech, změny pohlaví u dětí a celý měsíc zasvěcený oslavě sexuální rozmanitosti a rozbití heteronormativity s tím rozhodně nemohou mít nic společného. Západ se odedávna považuje za morální maják pro zbytek světa, část zbytku světa v něm ale stále víc vidí spíš odstrašující případ – včetně některých ekonomických levičáků. Progresivci před tím pochopitelně zavírají oči. Snad se to stane příčinou jejich zkázy.

Článek Jonathona van Marena *The Sexual Revolution Has Left The Left Behind* vyšel na stránkách *The American Conservative* 7. července 2021.